Ч. 244 Второк 1 (13) падолиста 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Рада державна.

На суботнїшнім засїданю Палати послів поставили посли Кіндерман, Марше і товариші внесене, щоби завізвати правительство до предложеня новелї до закона о таксах войскових, після котрої замість побираня такс войскових урядами громадскими, обовязані до плаченя тих такс могли би сплачувати їх наклиюванем на поданю відповідних марок.

Пос. Кірле і товариші інтерпелювали міністра торговлї, чи він хотів би до часу, коли вийде в житє закон о недїльнім відпочинку, призволити на виїмку, а іменно, щоби дві недїлї перед Рідзвом і великодними сьвятями а також і всї ті недїлї, в котрих відбувають ся ярмарки і перегони кінні та санкові були вільні від спочинку недїльного? Дальше, чи з огляду на особливші відносини на границях австрийских готов він призволити, щоби в тих місцевостях, котрі стоять з заграницею в зносинах торговельних, признано таку саму пільгу, яку признало баварске правительство промисловцям в Пасаві.

Пос. Брзорад і товариші інтерпелювали міністра справ внутрішних в справі заказу присиланя деяких ческих часописий, видаваних в Колинї до Праги, де есть тепер стан виїмковий.

Міністер краєвої оборони ґр. Вельзерсгаймб відповідав на інтерпеляцию пос. Гофмана і товаришів в справі приписів о загальнім ополченю в Австрії, котрі в порівнаню з угорскими мають бути далеко строгїйші. Міністер покликуючись на розпорядженє виконавче, заявив, що постанови угорских приписів суть значно строгїйші.

По сїм приступила Палата до порядку дневного і передовсїм провірила вибори послів: Вахнянина, Влодека, Пентака і Кеніґа. Дальше вела ся дебата над законом о контінґентї рекрутів на 1895 р. До голосу против закона записали ся були посли: Соколь, Кронаветтер, Крумбгольц, Вашатий, Шаманек, — за законом пос. Шайхер.

Пос. Соколь розпочав свою бесїду по чески, але по нїмецки зробив ту замітку, що він і его товариші мусять за тим обставати, щоби бесїди, виголошенї в ческій мові були також записувані до стеноґрафічних протоколів. Дальше говорив вже Соколь по чески, аж закінчив свою бесїду знов по нїмецки жалуючись на ґерманїзацию у войску. Власти войскові — казав бесїдник — беруть ся не до свого дїла, коли дають ся уживати яко учителї нїмецкої мови. Бесїдник пригадав ще поставлену ним інтерпеляцию в справі обходженя ся з ческими учителями підчас вправ войскових. Він не вдоволяє ся відповідию п. міністра, котрий казав, що дотичні особи повиннї внести жалобу до своїх властий, бо звістно, як обходять ся з вояками, котрі важать ся виступити з якоюсь жалобою.

Пос. Шайхер добачив насамперед хибу в тім, що в справозданю не поставлено нїякої резолюциї а відтак виступив за загальним роззброєнєм. Коли баронова Суттнер — казав бесїдник — їздить по цїлім сьвітї і її принимають навіть по пануючих дворах, а она каже князям і королям сьміло в очи: киньте оруже! — то й посли не повинні бояти ся піти за її приміром. Певно, що Австрия не може перша приступити до роззброєня, але правительство, котре має ясно цїль перед очима, та енерґічний міністер справ заграничних можуть всетаки щось вдїяти для розширеня сеї гадки. Австрия особливо призначена до того, бо она не єсть державою заборчою і могла би поставити внесенє, щоби установлено народний трибунал мировий, до котрого нїхто би так добре не надавав ся як Папа в Римі; бо сей достойник всюди має велику повагу в сьвітї. Певно, що міністер війни не може перший виступити з такою справою, але посли можуть висказати таке бажанє, без обави, що їм хтось буде за то дорікати. На то крикнув пос. Люеґер: Але Поляки не хотять, они за войовничі! — Пос. Шайхер поставив відтак слїдуючу резолюцию: „Взиває ся правительство поручити у відповідний спосіб у дружних правительств гадку загального роззброєня і народного трибуналу мирового“.

Пос. Кронаветтер заявив, що буде голосувати против контінґенту рекрутів доти, доки не буде заведене загальне право голосованя. Бесїдник поставив резолюцию в справі предкладаня докладних статистичних виказів о поборі рекрутів, суперарбітровану і т. д., а відтак жалував ся на велику строгість при іспитах однорічних охотників.

Пос. Крумбгольц заявив ся против контінґенту рекрутів, а відтак жалував ся на перенесенє ческих полків до Тиролю. — Дальше промавляли ще посли Кайзер і Вашатий і жалували ся на тягари войскові, на строге поступоване з однорічними охотниками, котрих змушує ся відслугувати другий рік у войску, скоро не зложили іспиту офіцирского. На конець по промові міністра краєвої оборони Вель-

Де Бартко брав яблочник?

Оповіданє П. К. Розеґґера.

Дома у мого батька всї дивили ся на сьвіт звисока, бо ми жили на горі, на три тисячі стіп високій — такий дотеп видумав наймит Бартко. Коли на збіже був добрий рік, худоба вела ся і було досить дров на торг, то по тяжкім лїтї устроювали ми собі незвичайно веселу зиму. Одні молотили цїлий день збіже, другі давали худобі їсти, жінки мололи жорнами і язиками, а вечером сходили ся ми всї у хату, сїдали довкола теплої печи і великого стола тай гуторили, сьпівали, казки казали, пили яблочник, а часом і жартували собі потроха.

Звістно, з соснових і смерекових шишок, що коло нас росли, не могли ми наквасити собі яблочника, а малы ми его зі смачних борсдорфских, вайцерских і пеляверских яблок, що росли там на долах. Геть у селї продавали шинкарі свої напитки не лише на склянки і збанки, але й на бочки. Так от, бувало, що року на кілька днів перед Рідзвом, посилає мій батько парібка з парою волів і саньми, купити яблочника. В такий день ми дїти кричали радїстно навзаводи: „Нинї прийде яблочник! Нинї прийде яблочник!“ І кожде з нас готовило якусь судину, щоби — як прийде те щасте у бочцї — зараз пацїдити собі троха у склянку, в горнятко або в мисочку, та покоштувати. Я не тямлю, чи бачив я у своїм житю що красше, як була та чарка, на зелено поливана, що я єї підставляв під чіп; ясні каплї булькотїли, а яблочник, зимний як лїд, щипав так мило у ніс, як незнати-що в сьвітї.

Бувало нераз, вечером у хатї стане скучно, кождий мов у рот води набрав. Молодший парібок не хоче грати на цитрі; одна, каже, струна пукла єму. Старший парібок не хоче казки казати, спати хоче; пастух Бартко не хоче загадок загадувати, бо, каже, мусить ногавиці латати, а при такій роботї не йде єму нїчо доброго в голову. Наймичка не хоче сьпівати, тілько воркотить, а як їй щось доброго шепнути до уха, то штовхає своїм ліктем, що в неї дуже острий. Та не так бувало довгими вечерами зимовими, коли в хатї ходили з рук до рук чарки з яблочником. Молодший парібок починав перебирати по струнах; старший набивав люльку і починав казку; Бартко питав ся, звідки Адам в раю взяв ложку, а наймичка сьпівала тоненько: „В нас дївчата, якялиці, в них коралї і косиці“. А що я у таких веселих годинах не знав, кого і чого перше слухати, то починав і собі весело вівкати та сьпівати. Всему тому, розуміє ся, не були ми винні, тілько яблочник; нїхто й не повірив би, як сей сьвіжий напиток умів грати на цитрі і сьпівати.

Раз перед Рідзвом кличе батько наймита Бартка: „Бартку, каже, запряжи-но ти гнїді воли у сани і поїдь по яблочник. Поїдь до Зацерковного. На! тобі сїм левів на бочку; що лишить ся, то тобі. А памятай, хло, щоби був добре вистоялий! Привези-ж его до дому“.

Наймит запряг воли, навязав ланцухів і посторонків до саний, щоби було чим бочку добре привязати, сам сїв і „соб, каже, з загороди, що-б вернутись без пригоди....“ Тай поїхав собі весело.

Іде Бартко по яблочник, приїздить на роздороже; одна дорога веде верхом до села, а друга стрімко в низ на долину до шинкаря Задорожного, бо за дорогою мешкав. Тут Бартко й каже волам: „По яку другу голову волочити ся нам до Зацерковного, коли ту Задорожний має також яблочник, та ще й який! далеко лучший!“ Отже кладе гальми під копаниці тай суне в долину. Приїздить до Задорожного на подвірє, випрягає воли, заводить їх до стайні тай іде до хати.

— Що тебе принесло, Бартку? — питає ся шинкарка, молоденька вихованка Задорожного, котрий не мав своїх дїтий.

— За яблочником — каже наймит.

— Склянку?

— Більше.

— Чи тобі нинї так дуже пити забагло ся? — питає ся шинкарочка лукаво тай ставить гальбу перед него.

— Фесю, — каже Бартко тай бере дів-

зерсгаймба приступлено до голосованя і ухвалено закон о контингенті рекрутів на 1895 р.

На вчерашнім засіданю Кола польского відчитано петицию наспішну з Виділу краєвого в справі соли. П. міністер Яворский обіцяв свою інтервенцию у правительства в сій справі. Відтак відчитано телеграму зі Львова, вислану в справі звістної манифестациї з нагоди смерти царя Александра III., а предсідатель Кола п. Залеский відчитав заявлене, в котрім сказано, що вільно критикувати поступоване послів цілій суспільности, але ті, що не розуміють або не хотять розуміти поступованя послів, не суть тим форум, перед котрим би Коло мало обовязок оправдувати своє поступоване. — Пос. о. Пастор виносив, щоби в справі закона конкуренцийного передано дотичне внесене комісиї, маючій вибрати ся в Палаті послів і щоби та комісия постарала ся о то, аби закон сей був залагоджений ще сеї сесиї парламентарної. По виясненю п. мін. Мадейского, котрий вказав на то, що справа ся лиш опізнила би ся, відступив о. Пастор від свого внесеня. — Пос. Д. Абрагамович давав поясненя що-до закона о випродажи і виказував его користи. Коло ухвалило приступити відтак до специяльної дискусиї. — На конець жалував ся посол о. Копициньский на непорядки на віденьскім торзі для безрог.

Перегляд політичний.

Палата панів збере ся в пятницю дня 16 с. м. на засідане, на котрім імовірно відбуде ся жалібна манифестация з причини смерти царя Александра III., а відтак буде вести ся дебата над законом о продажи на рати.

В Будапешті мають відбути ся незадовго збори делегатів всіх католицких клюбів на Угорщині, котрих там єсть 75. Задачею зборів буде обдумати спосіб зорганізованя однодушної акциї католицкої.

Франц Кошут обїзджає тепер в тріюмфальнім поході всі більші міста на Угорщині і о скілько видко, пропагує гадку утвореня самостійної держави угорскої. Звістний писатель угорский Йокай оголосив письмо вислане до Кошута, в котрім доказує, що его акция була би шкідлива для Угорщини.

З Петербурга доносять до Köln. Ztg., що тамошний военний суд засудив строго офіцирів за участь в якійсь революцийній агітациї. Межи иншими засуджено поручника Боборикіна з 14 полку драгонів на ціле жите до арештантских рот в Сибіри. Кажуть, що Боборикін брав участь в заговорі на жите царя, котрим мало бути постановлено убити царя сеї осени під час маневрів.

Льондоньска Cenfrae News доносить, що нїяка держава европейска не зробила нічого в справі просьби хіньского правительства і интервенцию крім того, що обіцяно взяти ту просьбу під розвагу. А всеж-таки кажуть, що Японці готові би услухати ради держав европейских і закінчити війну.

Новинки.

Львів дня 12 падолиста.

— **Іменованя.** Надзвичайним професором римского права на львівскім Університеті именований др. Стан. Шаковский.

— **Почестне горожаньство** надало місто Комарно др. Льву Яклиньскому і нотареви з Косова Володимирови Лушпиньскому.

— **Зміна властителів.** Маетність, обіймаючу 55 моргів орної землі, власність братів Сигалів, набули сими днями Іванна і Володимир Шенкірик в Урлеві коло Зарудя за 12.000 корон.

— **Почти в цілій Европі** розіслали минувшого 1893 року лагалом 4,851,165.138 листів і карт кореспонденцийних, отже близько пять міліярдів. З того третя частина припадає на саму Англію і францию; відтак іде Німеччина з числом 984,404.170; Росия 198,588.637; Італія 178,058.869; Австро-Угорщина 121,107.460; Белгія 121,556,286; Іспанія 111, 937.564; Швайцария 53,857.420; Данія 46,629.968 листів і карт кореспонденцийних.

— **Конкурси.** Рогатиньский виділ повітовий розписує конкурс на посаду окружного лікаря для санітарного округа в Підкамени обіймаючого 14 сіл з 10.556 мешканцями. Осідок лікаря буде місточко Підкамінь, а іменований лікар буде зобовязаний удержувати аптику домашну. О сю посаду з річною платнею 500 зр. і 200 зр. на обовязкові подорожи можуть убігатись кандидати до 30 листопада с. р. — Суд повітовий в Турці потребує сейчас дієтаря з іспитом до веденя книг грунтових, а платити буде 1 зр. денно.

— **Руский жіночий кружок** в Коломиї урядив вже сего року кілька удачних вечерків. Проф. Пачовский мав у тім кружку відчити з історії нашої літератури. На тих відчитах бували пані і з околиці Коломиї. На виставу краєву вислав кружок прегарний сарафан, вишитий після руских народних взорів, мужеску вишивану сорочку і покрите на меблї. За ті роботи одержало товариство срібний медаль вистави, а сарафан і сорочку спродало за 130 зр. (сама сорочка 30 зр.). Ся квота буде підставою до заснованя фонду на школу жіночих робіт для міщаньских дівчат. Кромі того удержувало товариство гарну бібліотеку, і читальню богато заосмотрену в поучаючі наукові часописи та й періодичні видавництва. Було би раде, коли-б пані як найчисленнійше збирали ся на сходини товариства що середи й неділї. В сім місяци наміряє „Руский жіночий кружок" з товариством „Родиною" устроїти на дохід будови „Народного Дому в Коломиї" концерт, по котрім наступлять танці. Відчит на концерті приняла на себе пані Наталія Кобриньска, а прочі сили (як „Львівский Боян") може не відмовлять своєї співучасти.

— **Вісти з Буковини.** В місцевости Окна повіта кіцманецкого повісив ся молодий селянин Теодор Балан з заздрости о жінку. Оженив ся тому рік і пересьвідчив ся, що жінка не була єму вірна. — На гостинци під Стульмиканами три селяни напали Дмитра Падуру з Капукодрулева, котрий віз чотири бочки пива. Селяни ті убили Падуру і забрали пиво. Жандарми зловили двох убийників третій утік до Румунії. — В Маймівцях старих дитина Фідека впала з печи в баняк з окропом і зварила ся на смерть.

чину за руку — одна гальба для мене мало. Ти й не знаєш, кілько мені треба....

І они подивили ся притім на себе так, що вже знати було, що між ними сьвітить ся. А та Феська зовсім собі не поганенька, коли кому до вподоби волосє таке жовте, як пшенична солома, тай веснянки на лици, що й на зиму не щезали, бо у серденьку веселої Фесї була вічна весна. Але ту треба щось сказати: Тому кілька неділь занесло ся у Фесі нагло на зиму. В ночи випав їй один зуб; Феся трохи з жалю не вмерла, а гості з дива не могли зійти, чому шинкарочка, звичайно така весела, і слова не промовить. А то она бояла ся отворити губу, щоби шпари в губах не було видко, хоч того й не було знати. Аж прийшов Бартко з верхів, оглянув той зуб, що випав, і місце его, де ріс, тай замітив, що новий росте: з того часу Феси аж лекше зробило ся.

Нині вже зуб так підріс, що Феся може сьміяти ся, кілько хоче, і она справді сьміє ся, а Бартко їй помагає. Коли двоє сьміє ся, то се далеко красше, ніж як би двоє сьпівало.

Алеж бо за столом коло печи сидить хтось, що єму той сьпів не до вподоби. То фірман Ценг, надув ся, як сова, у своїй синій блюзі; пє, як швець, а залюблений, — як крілик. Він має срібні леви при собі, грубий срібний ланцушок при годиннику тай міркує собі, що его всі дівчата люблять. Нігде правди діти, декотра й удає, що его любить, тай рада его посріблюваним любощам. Коли-ж бо єму забагло ся тих веснянок і той пшениці, на котру зуби острив той „бойко" з гори.

— Гальбу вина, того, що за лева! — кричить фірман Ценг і ставить грімко склянку на стіл. Він такий пан, що тілько вино пе, се що за лева, а яблочника не хоче.

— Касю! — кличе шинкарка кухарку — будь ласкава, принеси Ценгови вина того, що за лева.

Приходить стара сестра Задорожного, така як впириця, і дає вино. А Феся стоїть коло бойка, як вкопана. Вкінци приходить господар до хати тай продає Барткови яблочник.

— Півсема лева, як для тебе — каже Задорожний — але бочку мені звернеш.

— Добре.

— Коли так, то я кажу заладувати на сани. А ти напий ся, що ся влізе.

Тепер Феся принесла Барткови вина того, що за лева, перекуску тай ще цигаро, чого душа забагне, — і сіла собі коло него. Господи, який той сьвіт гарний!

По якімсь часї приходить Барткови на думку, що треба би до волів подивити ся. Най сїна троха з'їдять, а він може вино і потім вивити; годї так всьо нараз. Придасть ся на пізнїйше. Отже йде Бартко до стайнї а за ним Феся з вином.

А Ценг собі міркує: „Ади, які мудрагелї!" Дивить ся у вікно, а там лопатами згортають сніг у потік і вода несе его далї. В шинку пусто, отже Ценг виходить також на двір, тягне ся по подвірю, чує як конї іржать і потік шумить і паця та квичать у хлїві. На стінї висять шлиї і реміне; стає перед тим і дивить ся. Потім суне дальше: на санях лежить велика бочка з яблочником; стає перед бочкою тай дивить ся, як она сильно перевязана шнурами. Все так напиток буває звязаний у неволи, тілько вже як до чоловіка дістане ся, то гуляє. Але Ценг думає щось инше. Дивить ся довкола себе, нікого не видко. Сяги дров заступають вікна хати. Фірман витягає ясний ножик з кишенї. „Чекай, каже, Бартку, тобі нинї добре йде; побачимо, чи ти доїдеш до дому без пригоди". І понадрізував троха посторонки, а сам тихцем утїк.

Небавом потім роздав ся голос у стайни: — Ов, пора вже запрягати!

І запряг Бартко воли.

— Дай Боже щасливо до дому доїхати! — каже Феся.

— А бочку зверни! — кричить господар за саньми.

Бартко йде передом, веде воли за роги. Він нинї такий щасливий! Що дорога в гору стрімко йде, то нїчо; воли мусять тягнути. Коли-б він писав календар, то нинїшний день зробив би червоним, бо в него сьвято. А як там дома буде весело, коли привезе яблочник! Що Феся люба дївчина, то він знав, але щоби она була така люба, така дуже люба, того нїколи й не сподївав ся. Ов! як стрімко в гору! Коли-б не добра санна, то пара волів і не рушила би з місця такої великої бочки. Що дївчата встидають ся, то нїчого дивного. Але Зацерковний такого яблочника не має. Ось як би з нею оженити ся, то але! Коли буде дома смакувати, тодї я скажу, де купив. І до неї буду певно частїйше приїзджати. Соб, гнїдий! Прієш? ну, певно! Подумати собі, кілько то похміля тягнеш на гору. Та й я собі нинї троха тее.... догодив Менї нїколи й до голови не прийшло, що чоловік може зробити ся таким відважним. Алеж она менї нинї набалакала! Ну, гнїдий, ще той горбок, соб, будемо незадовго на горі! — Оженити ся — тож то було би добре!

І були би так думки Бартка дальше снували ся, коли нараз дивить ся він, а ту один посторонок на бочцї пук! а другий розвиває ся скоро. Ісусе, бочка злїтає! Хоче Бартко прискочити і затримати, а бочка з саний та в сніг! Здає ся, не рушить ся вже, тілько колише ся, аж тут приходить їй на думку, що там в долинї луче, як на горі, і починає бічи по снїгу в долину. Спершу спровола, поважно посуває ся вперід, потім веселїйше, далї танцює, підскакує, вибиває великі ями в снїгу, вибігає з них і летить чим раз скорше так, що аж снїг курить ся за нею, і як прилїтає на

— **Незвичайний годинник.** Женевский годинникар Сіван зложив годинник, котрий говорить. До того годинка в Парижи, де він виставлений, навідують ся тисячі цікавих. Викликує він людским голосом чверти години, півгодини і години, а крім того виголошує сентенциї і приповідки, відповідні порі дня. Винахідник сего годинника забезпечив свій винахід патентом, а тайна спочиває мабуть в тім, що він умістив в середині годинника маленькиі фоноґрафи, порушувані штучним апаратом. На здогад той наводить заява винахідчика, що его годинник може виголошувати довільні сентенциї і приповідки.

— **Без гроша довкола сьвіта.** Сими днями приїхали до Парижа з Лондону два мужчини Люден і Фієльд, лондоньскі денникарі, котрі постановили собі обійти землю довкола, а не взяли на то ані крейцаря, тілько захотіли жити з зарібку якого-будь, чи писати до ґазет, чи замітати улиці. Ідуть в більшій части пішки, а землю обійти сподівають ся за чотири роки. В р. 1899 видадуть книжку о своїй подорожи, а в р. 1900 будуть на виставі парискій. Як доси, поводило ся їм в дорозї зовсім незле. Вийшли без нічого в слоту; пересипали ся в сїнї, їли морков і картофлї (розуміє ся, крадені); на їх оправдане треба додати, що все крадене записували собі, щоби по лїтах віддати. Крізь пролив Кале не хотів їх корабель перевезти, хоч хотїли мити поміст. Люден мусів заставити годиннк в Доврі і відбере его аж за 4 роки. У Франциї приняли їх добре; заробили добре в ґазетцї за статю, в готели за чищене ножів і полокане фляшок; в неділї запрошували їх на обід і не хотїли їм дати робити. Але як то буде в Грециї, Туреччинї, Афґанїстанї, Хінї? Треба справдї відваги, щоби в таку дорогу пустити ся. Може в Парижи зароблять тілько, що стане їм на якийсь час.

— **Похорон царя.** Порядок при похоронї царя в Петербурзї вже уложений і оголошений. На двірци николаївскої зелїзниції буде збудована каплиця, в котрій петерсбургский митрополит відправить торжественне богослужене, по чім похоронний похід вийде до зимової палати Невским проспектом, задержуючи ся перед церквою Знаменьскою і Казаньским собором. Похід буде поступати в такім порядку: петербурский, московский і київский митрополити. Петербургске і московске духовеньство. Домовина з мощами помершого монарха, цар Николай II і великі князї, жалібні повози, в котрих засядуть: цариця-вдова, кн. Алїция, вел. кн. Ксенія і Ольга і инші великі княгинї і княжни. За повозами будуть іти: князї, відпоручники чужих дворів, амбасадори, міністри, гофмайстер двора, шамбелянни, служба помершого царя, члени державного совіта і сенату, начальники войск, полкові депутациї заграничних войск, маршалки кляхти, депутациї міст, депутациї земств і селян, висші міністеріяльні урядники, офіцири ґвардиї, — полки ґвардиї: преображеньскій, московский, фінляндский, павловский, ізмаїльский, артилерия, ґвардиї, козаки і черкеси. Замкне похід полк артилериї. — Коли похорон відбуде ся в Петербурзї, на певно не знати, але здає ся, що 18 падолиста. — На похорон виїздять вже відпоручники чужих дворів. Найд. Архикнязь Кароль Людвик має виїхати з Віднявже в суботу. З Архикнязем їде ген. гр. Пеячевич. З Румунії поїде наслїдник престола кн. Фердинанд з президентом міністрів Ляговарим і ген. Робеску. З Данії вибирає ся тесть помершого царя король Християн з наслїдником престола кн. Вальдемаром. Оба разом з князем Уельским, царицею вдовою і кн. Уельскою замешкають в Аничківскій палатї, резиденциї царя Александра III Цар буде мешкати в „Зимовім двірци“, резиденциї царя Александра II., де Александер III. не хотів мешкати з упередженя. Кн. Алїция замешкає в палатї вел. кн. Сергія. З Чорногори приїде кн. Николай, а з Німеччини кн. Генрик. Вел. кн. гескии, брат кн. Алїциї виїздить з Дармштаду нинї.

Штука, наука і лїтература.

— **Кобзар Тараса Шевченка.** Вибір поезий для пароду. Частина перша. Накладом товариства „Просьвіта“. У Львові. 1894. 8-ка ст. 115. Цїна 25 кр. Під таким заголовком видала „Просьвіта“ яко 10-ту і 11-ту книжочку 19 поем Шевченка з его портретом і короткою житеписею. Всї поеми заосмотрені відповідними поясненями. Видане представляєсь гарно і в виду того, що значінє Шевченка росте з року на рік не лиш межи інтелїґенциєю, але і між простим народом по селах, повинно оно бути на часї, бо щоб когось почтити, треба его і пізнати добре.

— **Лїрники.** Під таким заголовком видав др. К. Студиньский розправу про житє лїрників і їх тайну мову. Книжка має 56 сторін, коштує 20 кр. і єсть передруком з *Зорі*.

— **„Пісня про Роланда“** — старо-француский епос, переложений з оріґіналу Василем Щуратом — вийшла сими днями з друкарнї Ставропиґийского інститута книжкою накладом редакциї журнала „Житє і Слово“, в котрім ся поема частями друкувала ся. Яко вступ до поеми містить ся обширнїйша статя француского ученого Ґастона Парі. Книжка обіймає 172 сторін вісімки і коштує 50 кр.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Москва 12 падолиста. Вчера о 10 год. 35 мін. привезено тут тїло пок. царя з великою парадою і зложено в архангельскім соборі. Обряд похоронний в присутности царя, вдови цариці і княг. Александри і вел. князів потягнув ся до 1 год. По скінченій церемонії дозволено публиці попращати ся з покійником.

Петербург 12 падолиста. Фінляндский сенат і многі товариства фінляндскі повисилали вінцї на домовину помершого царя. „Пер. ґазетї“ заборонено на два місяцї дрібну продаж за то, що она видрукувала пересадне справоздане о катастрофі на зелїзници під Москвою і продавала его.

Штрасбурґ 12 падолиста. Канцлер Гогенльоге прибув тут вчера з женою; публика зробила ему сердечну овацию.

Букарешт 12 падолиста. Майор Поенану, спроневіривши 200.000 франків, щез без слїду.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11 11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10 16	11 11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	.	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2 48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фолькльору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

вигін коло Задорожного, підскакує стара, груба бочка високо у воздух і паде в долину...

Бартко дивив ся за бочкою, як би сам був зі снїгу зліплений. Коли бочка щезла єму з очий, засвистав він голосно і сказав поважно: „Так вже й по яблочнику!“ Воли зміркували, що сани тепер легкі, як перо, і хотїли йти на гору. „Ну, певно“ — сказав наймит і вдарив їх батожиною по чолї.

Аж по довшій розвазї дійшов Бартко до того, до чого воли дійшли без розваги. „Що ту, каже, поможе стояти; бочки вже на гору не зведеш, а з моєї заслуженини річної мало що лишить ся. Найлучше їхати до дому і сказати правду“.

Мій батько не був злий чоловік. Як почув, що стало ся, сказав мудре слово, що его варто собі затямити: „Нїчого не шкодить. Коли нема яблочника, то будем пити воду“.

— Сама не знаю, що такого — казала тимчасом наймичка у шинкаря Задорожного.— Наші свинї подуріли!

Господар взяв лїхтарню і пішов до хлїва подивити ся. Там свинї квичали і танцювали, качали ся по соломі, скакали на себе, посоловілими очима заглядали кудись цікаво, задирали рила до неба, відтак схиляли голови на бік і знов починали дуріти. Нюхає господар воздух, чує носом запах яблочника. „А чорти-б вас, каже, побрали; атже свинї попили ся!“

Подібна пригода трафила ся того дня і фірманови Ценґови. Знудив ся у Задорожного, бо не було з ким ані в карги заграти, анї моцювати ся на пальці з парібками та дівчатами (що він дуже любив), отже вивів конї до криницї напоїти, конї по вівсї напили ся добре, і Ценґ запряг їх до воза. Віз зелїзо; поклав ся на него, накинув на себе плахту, насунув шапку на очи — твердо було лежати, та що робити? — і крикнув: „Вйо, сивий!“

Сивий і карий не дали ся нинї довго просити, тілько пігнали по гладкій дорозї, стали іржати та кидати головами, як би себе хотїли кусати.

— Що їм нинї такого? — крикнув Ценґ тай потягнув батогом по хребтах. Гов! сивий випростував ся, як капраль, станув дуба, карий собі. — Ценґ їх батогом, а они на втікача. Ледви вдало ся Ценґови зіскочити з воза. Коли відтак зловив конї над потоком, они піднимали голови до гори, іржали, а віз був поломаний.

А то стало ся так, що бочка впала згори в рівчак, котрим текла вода до жолоба, де поїла ся худоба; і так свинї і конї, що не мають звичаю запивати ся, тепер попили ся. Таку то шкоду мав і Ценґ зі свого жарту.

Як жеж скінчила ся історія з Бартком і Фесею? Цїлком добре. В околици знали всї, як Барткови бочка втїкла, а Ценґови конї, — і тепер Бартко не міг не признати ся, де брав яблочник, а Феся, що Бартка любить. В рік потім передав Задорожний шинок своїй вихованцї. А Бартко скакав так, як тоді бочка з гори, і став також шинкарем Задорожним. Перше всього післав мому батькови на гору велику бочку яблочника, але вже добре привязану. Батько переказав до Бартка: „Молодий шинкарю, я-ж того не жадав; тобі самому яблочник придасть ся“. — А Бартко переказав батькови: „Маю досить, сусїде. Випийте на наше здоровлє“. А ми так і зробили. Я аж розбив своє горнятко, цокаючись з другим, і весь яблочник виляв на голову дівчинї. З того настав сьміх, що дївчину другий раз охрестили. А Бартко ще й до нинї жиє. Коли будете переходити тими сторонами, вступіть до шинкаря Бартка за дорогою. Там у господинї все ще на лици весна, а Бартко оповість вам, де брав яблочник. Він то потрафить лучше, як я.

ІНСЕРАТИ.

ГАЛИЦКИЙ БАНК КРЕДИТОВИЙ
почавши від 1 лютого 1890 поручає
4% Асигнати касові
з 30 дневним выповідженем
3½% Асигнати касові
з 8 дневним виповідженем, всїже вигодячі ся в обіґ
4½% Асигнати касові
з 90 дневним виповідженем, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. з дневним терміном виповідженя.
Львів, дня 31 сїчня 1890. 41 Дирекция.

Бюро оголошень і дневників
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“
може лише се бюро анонси приймати.

С. Спітцер у Відни
поручає
Товари камінні і шамотові.
Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєн і обор.
На жадане висилаємо катальоґи.
Заступники для Галичини і Буковини
Гамель і Файґель
у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ
поручає
найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванїчно віклюоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.
До набутя у Івана Шумана у Львові
площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

С. Кельсен у Відни
поручає
Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.
Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ
Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.
На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.